

Cao Minh Nguyệt

Tôi rời Việt Nam đã lâu và chưa lần về thăm quê nhà. Tình hoài hương vẫn mang nặng bên lòng. Tôi viết bài này để chia sẻ niềm thương nhớ khôn nguôi và nỗi đau ray rức của một công dân mà giang san yêu dấu không còn độc lập và tự chủ dưới sự lãnh đạo của bọn Việt Cộng vô thần.

Tôi viết bài này để bày tỏ nỗi hận chung của bao triệu đồng bào Lạc Việt đang lưu lạc khắp nơi trên thế giới, được cứu mang nhờ lòng bác ái và nhân đạo. Tôi viết để nói lên lời cảm ơn sâu xa đã từ lâu chưa bày tỏ. Tôi tri ân những chiến sĩ đã anh dũng hiến mình cho đất nước và tưởng niệm những đồng bào đã bỏ thân thâm thương trong rừng núi, dưới biển sâu hay về tay hải tặc.

Tôi viết để tỏ lòng thương xót và cảm phục những chiến binh bị tù đày trong trại cải tạo

Và tôi viết cho tôi để nhắc nhở mình là người Việt Nam với những nợ nần và ơn nghĩa chưa đền trả.

TÔI YÊU NƯỚC TÔI

"Chiều chiều ra đứng ngõ sau
Trông về quê mẹ ruột đau chín chiều"
(Ca dao)

Nếu bạn hỏi vì sao tôi yêu nước Việt Nam và rất hãnh diện về nó, một nước có một diện tích rất nhỏ hình chữ S, khiêm tốn nằm dưới nước Trung Cộng đại qui mô dọc theo miền duyên hải miền Đông Nam Á trong bản địa đồ thế giới, thì thưa bạn, đây là lý do cho câu hỏi cực kỳ giản dị.

Nếu tôi không nghĩ làm thì câu hỏi của bạn ám chỉ là chỉ có những nước hùng mạnh trên thế giới, với cao ốc chọc trời, vũ khí có sức mạnh kinh hoàng có thể hủy diệt một nước láng giềng hay các nước ở xa xôi nghìn dặm trong nháy mắt mới xứng đáng được người dân yêu mến và hãnh diện? Thưa bạn, nếu tôi là công dân xứ ấy, tôi cũng hãnh diện như họ, nếu luật pháp của họ che chở cho người dân và không lấn áp, xâm lăng nước người và vì vũ khí mạnh chỉ cốt để gìn giữ bờ cõi mà thôi. Nhưng tôi nghĩ yêu nước không chỉ vì những ngàn ấy lý lẽ mà là biết bao duyên cớ, liên hệ trong suốt đời người đã kết hợp tình cảm giữa thân nhân, quyến thuộc, người, vật, và cảnh chung quanh ta, cùng với văn hóa dân tộc và lịch sử. Nó là truyền thống, là tinh hoa, là tình yêu được vun xới và lưu truyền từ tổ tiên, ông bà, cha mẹ đến ta.

Tôi yêu những điều hay lẽ phải mà tôi được hấp thụ từ cha mẹ tôi và ở trường học. Tôi yêu những người bạn của thời trẻ thơ, cùng chạy nhảy, đùa nghịch, tắm sông, bắt bướm, cùng chia nhau những quả cóc, trứng cá, tầm ruột, kẹo bánh, luôn cả việc uống chung xe hàng nước mía hay nước đá nhận xi rô.

Tôi yêu những người giúp việc trong gia đình cha mẹ, ông bà tôi. Họ tuy nghèo, ít học, nhưng họ không buồn than vì những

điều kém may mắn trong đời mà họ vẫn hạnh phúc, yêu đời như ai khác. Có lẽ họ thấy rằng họ được thương yêu, tự do như những người chung quanh họ, cái gì của họ, dù giá trị ít hay nhiều, đều là của họ, không bị ai tịch thu chiếm đoạt.

Tôi có mối tình đầu thơ mộng với một chàng trai hàng xóm. Mối tình đã mang lại cho tôi những cảm xúc say đắm, hạnh phúc của người con gái mới lớn lên, biết yêu và được yêu. Vì hoàn cảnh, bắt buộc xa nhau, cách hai trời Âu Á, mỗi ngày tôi đọc lại những hàng chữ thương yêu triu mến mà xúc động vô vàn. Tôi rất âm lòng và trân quý kỷ niệm, khi đoạn tuyệt còn để lại một kỷ niệm thật đẹp, vương vấn trọn đời.

Tôi khóc cho những chiến sĩ đã nhọc nhằn băng rừng lội suối, nguy hiểm không màng, chiến đấu gìn giữ quê hương, bỏ lại nhà mẹ già, con dại và người chinh phụ sầu cô đơn, thiếu âu yếm, yêu thương. Tôi đã sụt sùi khi đọc nổi nhớ xé lòng của một trong những chinh phu ấy: *"Đêm nao gói kiếm chờ trăng lẹch. Nghe lá vàng rơi lại ngỡ mình..."*

Tôi thương những người trai thời loạn phải gạt bỏ mộng tương lai, lỡ dở học hành, không dám lập gia đình và có một mái nhà ấm êm, rộn rã tiếng cười trẻ thơ. Những người trai mang nặng lòng yêu nước và hiểu được trách nhiệm trong thời loạn, đã từ giã người yêu để đi theo tiếng gọi của "Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách". Rồi một đêm đông lạnh nơi rừng hoang, hướng về đô thị mà cảm nhận sự cô đơn tê tái của mình: *"Ở đây mai một đời trai trẻ. Xin ngoảnh thêm hoa biệt má đào"*.

Tôi xót xa cho những người con ngoài trận mạc, tủi mình không báo hiếu được công dưỡng dục sinh thành của cha mẹ trong lúc tuổi già quạnh quẽ, đã tức tưởi thầm gọi mẹ trong lòng: *"Mẹ ơi lòng mẹ bao nhiêu lạnh, thấm đượm tim con vạn ý hờn"...*

Tôi tôn thờ ý chí khí kiêu hùng, bất khuất của những chiến sĩ VNCH đã "giận một nổi sa trường chẳng chết" nên tự sát theo thành vào tháng Tư Đen, năm 1975. Hy sinh mạng sống trong tuyệt vọng để khỏi thấy cảnh nước mất nhà tan và quê hương chìm trong màu cờ Đỏ, mà trong lòng còn mang theo mối hận chưa hoàn thành nhiệm vụ. Ôi bi thảm và đau thương vô cùng!

Tôi xót xa và cảm phục những chiến binh bị tù đày trong trại cải tạo, phải trải qua nhiều năm làm việc quá sức mình trong đói lạnh, cơ cực.

Tôi ngậm ngùi tưởng niệm những đồng bào đã bỏ thân tâm thương trong rừng núi, dưới biển sâu hay về tay hải tặc, chỉ vì hai chữ TỰ DO.

Tôi thành kính tưởng nhớ nữ anh hùng Trưng Trắc, Trưng Nhị, Triệu Ẩu và những anh hùng vô danh đã góp công gìn giữ quê hương, cho chúng tôi hiểu thế nào là trách nhiệm "Giặc đến nhà, đàn bà phải đánh", "Ninh thọ tử, bất ninh thọ nhục", hay, "Thà làm quỷ đất Nam hơn làm vương đất Bắc".

Những trang sử VN quá oai hùng và cao cả như thế, làm sao tôi không hãnh diện, không yêu? Tôi cũng rất cảm động và hãnh diện khi đọc sự nôn nao, thúc giục đáng yêu của một em trai thật trẻ trong bài thơ em viết: "*Nhà em Tây nó đốt. Em ra ngủ ngoài vườn. Khác gì anh chiến sĩ. Đêm lạnh lẽo gió sương. Bây giờ em còn bé. Em ôm đỡ súng cây. Chờ khi nào em lớn. Cầm súng thiết bắn Tây*". Đúng là "Nhà nghèo mới biết con thảo. Nước loạn mới biết tôi trung" và "Có thử lửa mới biết lòng vàng". Ôi cao thượng và đáng kính trọng thay những người con Việt ấy trong thời loạn.

Thưa bạn, đây là nước Việt yêu mến của tôi, với những truyền thống và văn hóa đặc thù, một xã hội tôn trọng nhân quyền, một nền giáo dục khai phóng và nhân bản, và tình đồng bào đùm bọc, chở che.

Buồn làm sao khi non sông gấm vóc mà tổ tiên đã bỏ bao nhiêu xương máu, công sức để gầy dựng bây giờ đã về tay Cộng sản. Những người này là kẻ vô thần, vô lương tâm, vô tri và gian ác. Ngoài việc cướp đoạt tài sản, đất đai của dân, chúng còn cõng rắn cắn gà nhà, rước giặc Tàu về chiếm đoạt giang san. Kẻ thù hiện nay của dân Việt là giặc nhà, ruột từ trong thối ra. Thử hỏi ai là người Việt có tâm hồn mà không khỏi lòng đau như cắt?

Ôi quê hương tôi! Ôi giông bão!

Minh Nguyệt